

[Johan Philipsen.]

samfundet, er i mine øjne det sikreste kendetegn på et virkeligt demokrati.

For at stille en anden formulering op, som jeg gerne vil gå ud fra, skal jeg gengive, hvad en englænder engang har sagt. Han siger, at hvis man ikke relativt let kan finde eksempler på, at den enkelte har handlet i modstrid med helheden, så er lovgivningen for stram, så går man efter hans mening den enkelte for nær. Stort set er det vel en rigtig linje at gå frem efter. Hvis vi ikke kan fremdrage sådanne eksempler, er vi altså i vor lovgivning nået dertil, at hensynet til det fælles har bundet enkeltpersonerne for stærkt.

Jeg skal ikke sige ret meget om de 6 punkter, som forslagsstillerne har stillet op. Jeg er opmærksom på, at der kunne føjes en lang række andre punkter til, også nogle, der efter min mening var af langt større vigtighed. Jeg behøver bare at nævne en sammenligning mellem de private oplysningsbureauer og den enkeltes stilling i forhold til vore moderne massemedier, radio og fjernsyn. Det sidste er jo et område af en helt anderledes formidabel betydning, end hvorvidt nogle oplysningsbureauer tager det ene eller andet emne med eller ej. Derfor virker forslaget, sådan som det er samlet sammen, egentlig i en vis forstand som en slags blanded landhandel.

Om de to første punkter under ét følgende betragtninger: danske foranstaltninger for at sikre vor sikkerhed og vor frihed er en af de naturlige forudsætninger for venstres deltagelse i det videre arbejde om dette spørgsmål. Det blev debatteret indgående i 1964 og er taget op i form af spørgsmål til justitsministeren gentagne gange siden. Jeg vil gerne have sagt til justitsministeren, at jeg er enig med ham i hans stillingtagen i disse spørgsmål, jeg er tryk ved ham. Jeg burde måske føje til, da det jo er så sjældent i disse tider, at en venstremand roser en socialdemokrat, at jeg beder om, at det begrænser sig til dette bestemte område.

For venstre er altså sikkerhed på det forsvarsmæssige område en nødvendighed; derfor skal vi have en efterretningstjeneste, og vi skal selvfølgelig også have en vis form for registrering. Vi er jo et fredeligt folk med et fast forankret demokrati. Også begivenhederne i de sidste 14 dage viser

eksempelvis, hvor fast det er forankret: ingen tager det jo helt alvorligt, når enkelte, også hjemmehørende i denne sal, taler om udenlandsk indflydelse i deres eget parti. Demokratiet er fast forankret i Danmark. Jeg skal afstå fra at underholde folkettinget om mine oplevelser fra Weimarrepublikkens sidste dage og afstå fra at fortælle om de sidste 24 timer af det demokratiske Tjecoslovakiet, da det fik sit endeligt i den daværende form. Vi vil ikke risikere en morgen at opdage, at demokratiet er forsvundet, og derfor står vi bag ved de ordninger, de to første punkter berører.

Dertil skal føjes en meget væsentlig betragtning: hvis nogen kan påvise misbrug, skal det selvfølgelig rettes, og min indledningssætning om, at afgrænsningen altid må være genstand for debat, gælder da først og fremmest dette område.

Førrige talere har sagt noget om, hvor omfattende de oplysninger skal være, som private og det offentlige skal have ret til at erhverve sig forud for ansættelse af enkeltpersoner. Her er der jo en afvejning af to eller tre hensyn; men jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at hvor oplysningerne hører op, fortsætter rygterne, og det er vedkommende personer efter min mening ikke tjent med. Venstre vil se på dette spørgsmål i udvalget for at se, om der er noget at rette ud fra den angivne synsvinkel.

I et senere punkt er der gjort nogle bemærkninger om de elektroniske lytteapparater, egentlig under en sådan form, at man forudsætter, at der allerede i Danmark er sket aflytning af personalesamtaler. Jeg vil gerne have helt konkret at vide, hvorvidt det er sket eller ej, for ellers ender det med — når denne debat fortaber sig ud i pressen — at man siger, at firmaerne her i Danmark aflytter deres personales private samtaler. Derfor spørger jeg: finder det overhovedet sted? Det er i øvrigt efter min mening en sikker vej til at skabe sig et dårligt arbejdsklima, hvis der overhovedet kan rejses spørgsmål om, hvorvidt det finder sted. Så var den anden foranstaltning: at flytte direktøren ud i forkontoret, efter min mening af en helt anden værdi. Jeg har altså kun svage indvendinger over for forslaget og er for så